

Reflexió

Ha végre itt a nyár...

...Mintha mindenkinek jókedve kerekedne; ha végre itt a nyár... Hát itt van a nyár, itt van újra, és van valami abban, hogy mindenki szeretne jókedvre derülni, hiszen az öröm iránti igényt „belénk kódolta” a természet. És ha ilyen alapállásból fogalmazunk afféle magánjellegű helyzetjelentést 1998 nyarán, akkor annyit változatlanul elmondhatunk, hogy örülhetünk, mert lám, a természet még mindig menetrendszerűen, megbízható évi rendszerességgel szállítja a nyarat. Amikor jut napfény mindenkinek; jut valamiféle fellélegzés – bár egyáltalán nem mellékes: hol, milyen levegőben kísérletezünk eme (fel)lélegzéssel jut víz a nyárral együtt járó hőség elviseléséhez –, bár az sem mellékes körülmény, hogy ez a víz szennyezett vagy tiszta, tengernyi, folyónyi, vagy csupán néhány korty egy köztéri, utcavégi csapból...

Hát végre itt a nyár, és örülhetünk neki, bár sorolhatjuk a tényeket, amelyek tudjuk, nagyon makacsok, és bizony azt akarják, hogy őket is lássuk meg a nyárban. Ezen a nyáron a híradások arról (is) szólnak, hogy a magyar családok csekély százaléka engedheti meg magának a nyaralást. A gyerekek nagy része otthon, az utcán lézengve vakációzik. De hadd ne soroljuk az elszomorító tényeket. Csupán annyit jegyezzünk meg, hogy nyár és öröm ide vagy oda -kevés vigasz, hogy mindannyiunk fölé ugyanaz a csillagos ég borul vagy derül, és mindannyiunkra ugyanaz a derűsnek tartott nyári nap ragyog. Ám ez a kevéske vigasz is kiindulópontunk lehet, hiszen az örömről senki nem mondhat le, különösképpen nem vonhatjuk meg azt a vakációzó (vagy nem vakációzó!) gyerekektől. A gyerek a játékban leli örömét. Ez az ő „főállású tevékenysége” ott, ahol gyerekként élhet – ahol nem bújtatják egyenruhába, ahol nem dolgoztatják, hogy egyebek felsorolásával most ne szomorítsuk tovább magunkat. A gyerektől a játékot megvonni nem lehet. A játszás az élete.

A játék nem magányos tevékenység. A gyerek nem (csak) magában játszik. Azt mondhatnánk, hogy a játszótérek kínálják, de legalábbis kínálhatnák azt a minden gyermek számára lényegileg azonos élményt, amit akár az alkalmi közösségekben való játék jelent. Amit a nyári napról szeretünk állítani, hogy mindannyiunkra egyformán ragyog, az a játszótérre is érvényes lehet: minden gyerek számára nyitott. A játszótér: minden gyerek agorája! A játszótérek száma, minősége stb. beszédesen jelzi, miként viszonyulunk gyermekeinkhez. A Család, gyermek, ifjúság mostani számában kezdjük azt a sorozatunkat, amelyet a játszótéreknek szentelünk. Szeretnénk minden olvasónk segítségét, közreműködését kérni. Térképezzük fel a játszótereinket! Nem csupán a szakembereknek kívánunk közlési felületet biztosítani. Szeretnénk, ha olvasóink akár levéllel, akár fotóval jelentkeznének – talán a családi levéltárakban őrzik még hajdani játékok, játszótérek fotóit -, hogy számba vehessük, milyenek az ország játszóterei, a játszótérek játécai. Nem csupán az érdekes, ami adott, talán még fontosabb az, ami lehetséges: ezért ötleteket, terveket, javaslatokat is várunk. A legérdekesebb anyagokat folyamatosan közöljük lapunk következő számaiban, a szerzőket értékes könyvjutalomban részesítjük.

Gyermekkorában játékos ösztöneit kiélve készül a felnőttkorára az ember. A játék: teret keres magának. Milyenek is a játszótereink?

(A szerkesztőség)